

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 94 ust. 1 rozporządzenia nr 2017/1001;
- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 6 marca 2018 r. –Scaloni i Figini / Komisja**(Sprawa T-158/18)**

(2018/C 152/66)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Mario Scaloni (Ankona, Włochy) i Ennio Figini (Chiaravalle, Włochy) (przedstawiciel: P. Putti, avvocato)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżący wnoszą do Sądu o stwierdzenie, że Unia lub Komisja Europejska, stosownie do wykładni, jaka zostanie nadana dyrektywie i rozporządzeniu, których dotyczy niniejsza skarga, zostają zobowiązane do zapłaty odszkodowania za całkowitą wartość nominalną akcji popisaną w treści skargi i wynikającą z załączonych dokumentów, a także kosztów niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący twierdzą, że po wejściu w życie dyrektywy 2014/59/UE Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012⁽¹⁾, a następnie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010⁽²⁾, państwo włoskie nie uzyskało zgody na podjęcie działań na rzecz niektórych swoich banków, między innymi Banca Marche.

Na poparcie skargi skarżący podnoszą trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący odszkodowania z tytułu błędnej wykładni dyrektywy 59/2014/UE i rozporządzenia nr 806/2014 dokonanej przez Komisję, niezgodnego z prawem wykluczenia Banca Marche z prawa pomocy państwa i wynikającego z tego naruszenia zasady równości lub niedyskryminacji.
 - Skarżący podnoszą w tym względzie, że w odniesieniu do pomocy na rzecz banków ze strony różnych państw członkowskich Komisja uznała, iż zastosowanie mają warunki określone w art. 107 ust. 3 lit. b), i z tego względu pomoc ta została uznana za zgodną z prawem. Planowane przez Włochy działania powinny być oceniane na podstawie tego samego przepisu, będącego jedynym przepisem regulującym pomoc państwa, nie zaś na podstawie dyrektywy i rozporządzenia. Te dwa akty prawne nie dotyczą pomocy i nie mogą jej dotyczyć, jako akty prawa wtórnego. Pomoc na rzecz włoskich banków również powinna zostać zaakceptowana, ponieważ opiera się na tych samych podstawach, które zdaniem Komisji uzasadniały pomoc już udzieloną.
 - Skarżący wyjaśniają ponadto, że w razie uznania, iż prawo wtórne ma zastosowanie, zarzut pierwszy dotyczy tego, że nie akceptując pomocy, Komisja naruszyła zasadę równości.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady hierarchii przepisów Unii przez prawodawcę europejskiego.
 - Skarżący podnoszą w tym względzie, że gdyby Sąd stwierdził, że wykładnia dokonana przez Komisję jest prawidłowa, naruszenie zostałyby dokonane na poziomie aktu normatywnego i odpowiedzialność obciążałaby Unię jako całość.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia podstawowych zasad włoskiego porządku prawnego i niemożności zastosowania prawa wspólnotowego.
 - Skarżący podnoszą w tym względzie, że gdyby Sąd orzekł, iż dyrektywa i rozporządzenie nie naruszyły wspólnotowej zasady równości, konieczne będzie zwrócenie się do Corte costituzionale (włoskiego trybunału konstytucyjnego) o zbadanie zgodności z zasadą równości we włoskim porządku prawnym. W razie braku tej zgodności uregulowanie, które narusza tę zasadę, nie mogłoby stać się częścią włoskiego porządku prawnego.

⁽¹⁾ Dz.U. 2014 L 173, s. 190.

⁽²⁾ Dz.U. 2014 L 225, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 2 marca 2018 r. – Theodorakidi / EUIPO – Benopoulou (THYREOS VASSILIKI)

(Sprawa T-160/18)

(2018/C 152/67)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Vassiliki Theodorakidi (Weria, Grecja) (przedstawiciel: adwokat F. Ikonomidou Ikonomou)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Vassiliki Benopoulou (Kifisia, Grecja)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: strona skarżąca

Sporny znak towarowy: graficzny unijny znak towarowy zawierający elementy słowne „THYREOS VASSILIKI” – zgłoszenie nr 8 206 963

Postępowanie przed EUIPO: postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 19 grudnia 2017 r. w sprawie R 40/2017-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, a w konsekwencji oddalenie wniosku o unieważnienie prawa do znaku;
- obciążenie EUIPO i drugiej strony w postępowaniu przed izbą odwoławczą kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi w postępowaniu przed Sądem, przed izbą odwoławczą EUIPO i przed Wydziałem Unieważnień.

Podniesione zarzuty

- naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 2017/1001;